

skab. Ethvert indgreb fra myndighedernes side, som svækker stillingen for den faguddannede urmager til gavn for den uuddannede, usagkyndige urhandler, er derfor efter min mening til skade for det publikum; som det vel var hensigten at værne.

Når urbranchen imidlertid gerne ønsker aftalerne bibeholdt, skyldes det bl. a. hensynet til den såkaldte „Tempusordning“. Jeg skal i det følgende i korthed redegøre for denne ordnings tilblivelse og formål.

Tempusordningen er en af branchen på eget initiativ oprettet ordning, som dels indeholder en kvalitetsmærkning og dels en kollektiv garanti. Det af forbrugerorganisationerne i vore dage så stærkt udtalte ønske om kvalitetsmærkning er således gennemført af urmagerne allerede i 30'erne; urmagerne kan således rose sig af at være de første, der her i landet indså, at det for publikum havde betydning, at varerne var kvalitetsmærkede; derfor plomberede man alle ure af forsvarlig kvalitet, således at publikum ikke blev vildledt, og man knyttede hertil en kollektiv garanti; ingen urkøber går forgæves til Centralforeningen eller Lauget, hvis han skulle være dårligt behandlet af et af organisationens medlemmer; vedkommende urmager bliver med hjemmel i de respektive vedtægter tvunget til at rette for sig, og gør han det ikke, påtager organisationerne sig det økonomiske ansvar overfor kunden, medens urmageren er udsat for bøde eller i grovere tilfælde eksklusion.

Tempusordningen er lagt i meget faste rammer: Kvalitetsbedømmelsen af de enkelte urtyper er lagt i hænderne på en særlig sagkyndig komité, kontrollen med plomberingen er skarp, og justitsen med medlemmerne er med rette hård. For ikke at gøre fremstillingen i nærværende indlæg for bred skal jeg afstå fra at gå i detaljer hermed, men indskrænke mig til at understrege, at tempusordningen har skabt respekt hos urmagerne for kravet om, at det publikum, som ikke selv har mulighed for at bedømme et urs kvalitet, skal behandles fair, at intet ur må sælges, hvor kvaliteten ikke svarer til prisen, og at publikum har krav på en rimelig service. Det vil være til skade for publikum, om der nu slås en breche i denne ordning.

Nu er det klart, at selv den bedst tænkelige ordning ville have begrænset betydning,

hvis ingen kendte den. Derfor har det været nødvendigt at knytte en oplysningskampagne til tempusordningen eller med andre ord at koordinere kvalitetsmærkningen og garantiordningen med reklame. Såvidt det kan ses, har Prisdirektoratet heller ikke ved skrivelse af 23. oktober 1953 ønsket at hindre dette, men man ønsker at fjerne eksklusivaftalen mellem grossister og urmager. Det overses imidlertid herved, *at der er en klar og nødvendig sammenhæng mellem grossisternes import af kvalitetsure, urmagerens fagkyndighed og den ved tempusordningen skabte betryggelse for publikum.* I det følgende skal jeg redegøre herfor:

For det første ville et system, hvorefter alle og enhver, sagkyndige eller usagkyndige, honette eller mindre honette, organiserede eller uorganiserede, kunne få de ure, som grossistforbundet ifølge separate aftaler med schweizerne har eneforhandling af, overhovedet næppe kunne gennemføres. Endnu er der i hvert fald ingen lovhjemmel for at tvinge en grossist til at sælge varer til personer eller firmaer, som han ikke ønsker at sælge til. Og selvom en sådan lovhjemmel bliver tilvejebragt, vil det være uklogt at benytte den til at tvinge en del af uromsætningen over på usagkyndige hænder. Men hvis lovhjemmelen, eventuelt ved den foreslåede trustlov, skabes, og hvis man virkelig vil søge at hjælpe usagkyndige urhandlere til også at kunne handle med den del af urene, som hidtil har været forbeholdt de sagkyndige urmager, så er det klart, at hele tempusordningen med dens for publikum klart gavnlige virkninger må ophøre eller i væsentlig grad miste sin betydning. Hvis enhver radiohandler, isenkræmmer, fyldepennehandler, cyklehandler etc. kan sælge det samme mærkeur uden tempusplombe, som den faguddannede urmager sælger med plombe, er det ganske åbenbart, at publikum vil desorienteres. Hvordan skal man forklare, at et ur er et tempusur, hvis det sælges af urmageren, men ikke hvis det samme ur sælges af cyklehandleren? Publikum vil miste tilliden til tempusordningen, og dermed er dens gavnlige virkninger borte. Med andre ord: Eksklusivaftalen og tempusordningen hører uløseligt sammen.

Men hertil kommer, at eksklusivaftaler er en specielt for urbranchen nødvendig fore-